

Selected Translations of Hebrew Poetry by Haviva Pedaya

Edited and Selected by Aubrey L. Glazer

כח.

אָנא בְּרִיד
אָנא בְּלַח
תִּתִּיר נִפְשִׁי צְרוּרָה
אָנא גַּעְגּוּעִים וְהִמְיָה
דְּרוּשִׁים לִי יוֹתֵר מִן הַקִּיָּם
שְׁאֲכֻסָּף
וְכָלֹם לֹא יָבוֹא
אֲבָל שְׁלֹא אֶפְסִיק לְבַקֵּשׁ
אָנא הַחֲזֹר בִּי מַלְּיָם שְׁנִיתָ בִּי פַעַם טְהוֹרוֹת
וְאָמַר
אָנא רַחֵם
הַיּוֹם הַיּוֹם וְלֹא מָחָר
אָנא בְּשׁוּר שְׁגָם אִם אֶתְמַהֲמָה
בּוֹא אָבוֹא
וּבְדִבְרֵי עֲצָמִי אֶתֶּן אָנא
זָכַר אוֹתִי
עַל אֲשֶׁר אֲחַלְתִּיךָ לִי וְלֹא
עַל אֲשֶׁר אָדָם אֲנִי וְמָת
עַל אֲשֶׁר קִירוֹת הַגּוֹף נִפְּשׁ מִכָּה
רוּצָה תַעֲקֹר
מִכָּה עֲצָמָה צוֹנַחַת
אָנא בְּרוּךְ
אָנא בְּרִיד אָנא
הֵבֵן אוֹתִי שְׁאֲנִי עֲרִירִית
שְׁאִין לִי לְמִי לְגִלּוֹת מַחְלָתִי
שְׁלֹא הִבְנֵתִי בְּזִמָּן שְׁגוּפִי הוּא אֲנִי
וְכִשְׁהִבְנֵתִי לֹא יִדְעָתִי נִפְשִׁי
לֹא מִצְאָתִי מוֹצֵא לְבָבִי כִּי יָכֹה
כִּי אֵין
אָנא הֵבֵן אוֹתִי שְׁאֲנִי צְרִיכָה קֶצֶת זָמָן
לְחַשֵּׁב אֶת סְכּוּמֵי הַפְּרִיחָה
אִם יֵשֶׁם עוֹד
וְשְׁאֲנִי מֵאִמָּה נוֹבֶלֶת
וּבִקֹּר לְבִקֹּר מְקִיָּאָה
וְלִלְכָה לְלִילְכָה יָאִים גַּעַת
וְדַעַת שְׁאוֹל לְשְׁאוֹל יִגִּיעַ
וְאֵין לִי סְכּוּי עוֹד לְבָרָא מַלְּיָם בְּצִלְמִי וּבְדָמִי
וְלִתֵּת בְּהֵן נֶשְׁמָה
אֲחַת שְׁאֲלָתִי אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ
שְׁבִתָּךְ בִּי תִתֶּנְךָ נֶשְׁמָה
אֲחַת בְּכִיתִי בְּזִכְרִי אוֹתִי
שְׁאֲזוּ כִשְׁהִתְפַּלֵּלְתִּי מֵאוּם לֹא חֲסִרְתִּי
וְעַתָּה שְׁכָלֹם לֹא אֶבֶה
הַכֹּל בִּי נִרְמַס אָנא חֵן אוֹתִי וְרַחֵם
בְּרַחֲמֵי טְהוֹרָם
כָּבֵת גִּדְלָם בּוֹכָה עָלִי בְּבֵת
אָנא אִם תּוֹכֵל

XXVIII.

O Gently
O forcefully
release my bound soul
please I need longing and sighing
more than what exists
may I yearn
and nothing come
but may I not stop asking
please give me words you once gave me pure
and I will say
please have pity
today today and not tomorrow
please declare that even if I tarry
I will surely come
and I will place myself in words please
remember me
for having wished you for me and for not
for my being a walking dead/your dead child
for a soul's striking the body's walls
wishing to be uprooted
striking itself crying
please blessed one
please bless please
understand me for I am barren
for I have no one to whom to reveal my sickness
for I did not understand in time that my body is me
and when I understood I did not know my soul
I found no outlet for my weeping when it strikes
as there is no-thing
please understand me for I need some time
to calculate the chances of flowering
whether more devastation will come
and I wither from terror
and vomit every morning
and every night threatens touch
and netherworld knowing/intuition reaches netherworld/below
and I have no more chance of creating worlds in my image and blood
and giving them spirit
one word I desired, after it shall I seek
your dwelling in me your en-souling me
one thing I cried when I remembered myself
for then when I prayed I lacked nothing
and now that I desire nothing

everything is trampled within me so please be gracious to me and pity
bless my days purify them
raise them like a daughter crying over the apple of her eye
O if you can

© 2002, Haviva Pedaya

From: *Mi-tevah stumah (From a Sealed Ark)* Am Oved, Tel Aviv, 2002

Revised Harvey Bock © 2005 Translation by Aubrey Glazer © 2012

זה בכי נורא של מלאכים

זה בכי נורא של מלאכים מטפטף כל הלילה
לא ידענו שזה ככה
כענבון עצום אנו של ים
אחרי שהכה והכה
אנו מתהפכים בתוך מטות קטנות וסמיכות
ומלואן בצח
שירינו הכי עתיקים עתה כזמזום יתושים
גופינו קופאים וגופינו בוערים
זכור לנו הענג המר
בעל איברינו נשמר
גופים אד לא אסופים
יוקדים מתוך חשך
אין לנו חמר אחר לעבד
אנו צורחים בשנתנו
כי קוינו לחוש שוב געגוע שאלינו מפנה
מעצמן המלים נשמות
זה בכי נורא של מלאכים
אנו מצותתים על כרחנו
לסודותינו שאלנו מקבר נמשים
כך עלינו נגזר שנזכר ולא שנשכח
לוחית זה לזכרון אושתי של הים המצצק ומלחש
אבל אין זה אלא גנרטור רחוק
בנקבינו קודח הרוח הנכמר
והקנים אינם מתקלפים ונושרים
הסוף כמו משתומם ושואל על הפשר
אבל איך נבאר לו חלום שטרם נחלם
וקולנו נגר ונגר אל תוך השממה
עד מה למרות רגעי התערבבות הדם
אפשר להרגיש מיתם
וקולנו נגר
זה קשה זה נמאס
והכסף מה רב
זה בכי נורא מטפטף
לא ידענו שזה ככה
להיות בגי אדם

It is the awful weeping of angels

It is the awful weeping of angels dripping throughout the night
we didn't know it was so
as the mighty legacy of the sea are we
crashing and crashing
turning in tiny viscous beds
in this encrusted swampland
our most ancient songs buzzing like mosquitoes
our bodies freeze our faces burn
we remember the bitter delight
preserved in all our limbs
but now the taste is strange
though not foundlings we wail
aglow within the darkness
we have no further materiality to transform
we scream in our sleep
for once more we hoped to feel this yearning toward our selves
the words slip from their own presence uncontrollably
it is the awful weeping of angels
coerced we eavesdrop
on our grave secrets
it's been decreed for us to remember and not forget
if only it had been the crying and hissing sound of the sea
but it is no more than a distant generator
the scorching wind thrusts into our openings
and the reeds don't peel or shed their leaves
the bulrush is astonished and questions the meaning
but how do we explain a dream not yet dreamt to a bulrush
as our voice flows forth into this desolation
despite moments of mingling blood
it is possible to feel orphaned
and our voice flows
it is hard and vile
O such longing
it is the awful weeping dripping
how could we know that it was so
to be human

Translated by Aubrey L. Glazer © 2001, 2012

שיר לרחל (רייצ'ל) קורי

כשדחפור מתקרב האדמה מולו מתהפכת
כשאתה עומד מולו ערמות העפר מושכות אותך
ואתה נופל
כשתטפס לראש הערימה
תשמור על שיווי משקל על ידי נגיעה בקצה כף הדחפור
יהיו לך כמה דקות שבהן תוכל לקפוץ הצידה
ולברוח להימלט

להמשיך לצעוק מהצד

כשנדרסים השאלה היא אם הדחפור יעצור ואפשר יהיה למשוך
את הנופל מתחת
אבל אם הדחפור יסוג וימשיך להפוך, הכף שהיא למטה עשויה לפגוע שוב

כשבולדוזר מתקרב האדמה מתהפכת
כשבולדוזר מתקרב להרוס האדמה אינה רוצה לשמוע אותו מדבר
עברית וקורא לעצמו דחפור

אי האדמה הנמסה כחומר ביד היוצר ביד החורש ביד הזורע

דחף וחפור דחף וחפור
אל פי הבור
אל פי הבור

הנוגעת בקצה הכף
רצתה לצעוק על פני האדמה
די לדחוף את הבית
די לחפור את קרבי החי

דחף וחפור דחף וחפור
נפלה אל הבור נפלה אל הבור

אי הבית
אי קרבי החי

דחף וחפור דחף וחפור שור שיכור
כשבולדוזר מתקרב להרוס
אדמה עם זכרון של עברית אינה רוצה לשמוע שיש לדחפור כף
האם היהודים אכלו עם כף ומזלג ומה ידוע לנו על המלה כף
האדמה חופרת בזכרונה ומוצאת רק את כף הקלע
שם נקלעים הארורים מטלטלים מקצה לקצה בעולם
ומי המקוללים ומי המבורכים

כשקרבי האדמה מתהפכים היא רוצה להקיא
להקיא את החיים שמבליעים בה טרם עת

אבל הדם כבר זורם ואי אפשר לעצור

אז היא מנסה להקיא את המלים הלא מוכרות לה
מאלפיים שנות גלות שבהן ישנה וכלום לא שמעה

וכשבמאמץ רב היא מנסה את צערה לילל
וכשהיא מבכה את רחל
משתפכות אבני קודש בראש כל חוצות
אבנים יקרות אבנים נוצצות
אבני חיים אבני מלים מדויקות

דחף וחפור דחף וחפור שור שיכור
אחותך שעמדה בחצר הפנימית אותך לעצור
נגעה בקצה כף הקלע

דחף וחפור דחף וחפור

אחותך קול דמה
דחף וחפור צועק
דחף וחפור מתוך
דחף וחפור האדמה

Rachel Corrie, *In Memoriam*

When a *digger* encroaches the earth is upturned, piling into piles
When you stand before it, mounds of earth drag you downwards
And you fall
When you climb to the top of the mound, climb to the top of the mound
Balancing at the edge of the *digger's* jaw

Only a few moments remain for you to jump aside
To flee, to escape

To continue to scream from the side

Already fallen does the question arise: will the digger drop
Allowing the body to be pulled out 'neath
For if the digger moves back and then forth
Its lower jaw may injure once more

When a bulldozer encroaches the earth is upturned
When a bulldozer encroaches intent to destroy
There is no earthly desire to hear it speak *digger* in *Hebrew*

Ay! This earth dissolving in the hand of the potter the plougher the sower

Thrust and dig thrust and dig
Into the mouth of the pit
Into the mouth of the pit

Touching the edge of the jaw
Wanting to cry out over the face of the earth
Enough of this thrusting into the house
Enough of this digging into the midst of life

Thrust and dig thrust and dig
Fallen into the pit fallen into the pit

Ay! The entrails of life

Thrust and dig thrust and dig drunken bull
When a bulldozer encroaches intent to destroy
The earth with her memory of *Hebrew* repels those words telling of the *digger's* jaw
An iron jaw
As if the Jews in exile ate with iron jaws and what do we know of the word jaw

The earth digs into her memory searching for the word and comes up with the
a sling-jaw

Where the souls of the enemies were slung out as *a sling-jaw*

The enemies wandering between the world's extremes

Projected like stones from a sling

Into an incessant unrest

While the beloved are bound in the bundle of life

But what can we say now that the world is other

With the entrails of the earth upturned she longs to spew out

To spew out the lives of those swallowed before their time

But the blood now flows and flows and flows

And so she tries to spew out these unfamiliar words

From their two thousand years of exile where they dozed without a voice

And when with a supreme force she tries to express her sorrow for Rachel

Sacred stones exhumed

Precious stones sparkling stones

Life stones, precision word stones

Thrust and dig thrust and dig drunken bull

your sister standing in the inner sanctuary to stop you

Touching the edge of the jaw touching the scepter's edge of a drunken king

Lot. The destiny of fate

Thrusting and digging thrusting and digging

Your sister her voice of blood

Thrusting and digging cries out

Thrusting and digging from within

Thrusting and digging the earth

***Poems from The Land of the Dove*, by Haviva Pedaya**

Translated from the Hebrew by Howard (Tzvi) Cohen

(Revised Howard (Tzvi) Cohen Translation by Aubrey Glazer © 2012)

כל כך משחר הלילה

כל כך משחר הלילה בפתחי חשך שלו לטור
כל כך רעב רעב יורד הערב
מרששים עצי זהב בלבש מוזר
עצי הפרי ערים השנה ובאין תרדמה אין הניה לפרי השנה הבאה עבור אין
כי אין גשם ואין קפאון ואין מנוחה זכרנו ופקדנו
עצי הזהב גם הם צמאים מפליא כמה מים בוקעים מעיני הצמא
כשהוא שוב מתבדה
מפליא כמה דל ואמלל הטמון בערשו כמו גרגר שאיננו בוקע לבקר הבא
מפליא כמה עז הרשורש הקשה של העלים המתפוררים
רחש שערות השולמית הנשורות במפלים החרבים
חריכת הקרחות המתהוות ביערות
מפליאה התפלה לפרות הנשמה מעצי העדן
עת היא בוקעת משפתי ישנים ששכחוד ועתה מתאמצים
אם תזכרם יזכרוד ואם תשכחם אזי מה

רצי זהבך מתוד פתחי חשך
גועים : הינו בגורעי שאר הרוח ובמחסרי כסות האור
עתה אנו בבוכים על העונות פקדנו בסתו ובחרף אלהינו
פקדנו באביב ובקיץ אלהינו
ולמדנו עם זאת לשמט את התקנה לקטף
פקדנו מן השנה האחידה אמצנו לשאת את העריריות
רצי זהבך מתוד פתחי חשך בלועים שואגים תן בנו שליחות
הותרבצחיות הבוכה המתעיפת את עץ החיים נטוע ולו כחלום

So stalks the night

So stalks the night its prey within the cavities of darkness
filled with such hunger famished falls the night
gold trees rustling inside odd aridity
fruit trees wakeful throughout the year
and in this sleeplessness the fruit blossoms to no-thing
all is barren
for there is no rain, no rest, no respite, remember us, ensure us
even the gold trees are parched amazing how much water bursts from thirsty eyes once
the deception is revealed
amazing how meager and wretched the hidden one in his cradle like a grain failing to
open in the dawn
amazing how stark the harsh rustle of crumbling leaves
rustle of the *Shulamite*'s hair shedding in the parched waterfalls
the scorched wastelands appearing within the forests
amazing the prayer for soul fruits of Eden's trees
this moment bursting forth from sleeping lips of the forgotten and now endeavor
if You remember them they shall remember You, and if You forget them what then

Strips of Your gold in openings of darkness
wailing: we were in the diminishing remnant of spirit and raiment of light
now we are in our seasonal dirge, ensure us in autumn and winter our God, ensure us in
spring and summer our God
teach us to abandon the hope for picking
redeem us from this uniform year, empower us to endure this barrenness
Strips of Your gold in openings of darkness roaring: give us a mission
within this tearfully weary desolation allow animplanting the Tree of Life as if a
dream

Translated from the Hebrew by Howard (Tzvi) Cohen
(Revised Howard (Tzvi) Cohen Translation by Aubrey L. Glazer © 2012)

איש הולך
 מדמשק לפריז
 אם במנהרה עבר אם אויר גזר
 זאת לא אדע
 פתאום ראיתי שהמזרח נודד
 ואין עמוד תיכון כי אם רועד
 אני הלכתי מרחק שנים מירושלים לבאר שבע
 ולא עשיתי כלי גולה
 כמו יחזקאל השוכב על צדו
 במטה בבבל
 365 ימים
 ואהובתו מתה וציון בגולה
 הלך אברהם מבאר שבע למוריה
 שלשה ימים
 קושר ומתיר את בנו במחשבתו
 שלשה ימים שוחט ובוכה
 עודנו קשורים ומתירים
 מי הם השוחטים ובוכים
 מי השוחטים צוחקים
 הנה כלם הולכים
 וכבר יש מי שהקדים והלך כאן לעיר המתים
 האם לשם אנו צועדים
 ואלו אני רוצה להחצב החוצה מתוך הקברים
 הנה
 עד מתי לא יהיה כלום
 חוץ מחיים רצים לאחור
 פני מסכה ופני אני
 אם הייתי גבר באשה כלוא
 אם הייתי תפילה במשפטים הדוקים
 אם הרי ירושלים במדברות באר שבע
 הלכתי מדברות רבים
 ולא הגעתי את המוריה
 עכשיו אני מרגישה במולדת
 שהרי פתאום הבנתי אדמה זו עד כמה זזה היא
 ורעדתה כמה לא נוחה
 ובין אחי אני תועה
 ויש ההולכים מעירק לאמריקה
 ויש מלבנון לניקוסיה
 ויש מישראל לפלשתיין
 ויש מישראל לישראל לישראל לישראל
 ולא מוצאים כלום כי ישראל בישראל נעדרת
 אתה אשר רצית להיות חופשי בביתך
 עשה לך כלי גולה
 אין חפשי בעולם שלא גרש
 האם איני ילדה
 האם איני אשה
 נידחת מאיש
 ואין אם ואין אב
 האם איני אדם מנשל (מנושל) ממלים
 מסולקת אבל לא בגולה
 כי אם בארצי בעמי

נקברת אבל לא במדבר
כי אם במיתר (במיותר) ארוני
גולה אבל לא במרחק
כי אם בעפר הזה הכובש דם ודמעות
בתוכו ונחנק
איש עולה ועולה
אם בבכי אם בוודקה
זאת לא אדע
האם תמיד יהא זה כך במזרח
או רוח או אדמה
בינתיים אעדיף אמנם לשכן בתוך מלה
בית אחר טרם קים
ספק אם אי פעם היה
בתוך עבריות עורותיערביות
שכן זו מוסיקה שרק מתנגנת
שפתי נעות
אך קולי אינו נשמע
שכן זו השפה שבה קללו ואהבו הגדולים
ממנה סולקתי כדי להפדות עברי דבר עברית
עכשו בכל זאת צועק המזרח

A man goes

For Subhi Hadidi

A man goes
from Damascus to Paris
whether passing through a tunnel
or slicing through the air
I wouldn't know
suddenly I saw the East in motion
quivering without a center
I covered the distance of years from Jerusalem to Beer-Sheva
without preparing my things for an exile
likea prostrate Ezekiel
in a Babylon bed
365 days
his beloved dead and Zion exiled
Abraham went up from Beer-Sheva to Moriah
three days
in his mind binding and unbinding his son
three days slaughtering and weeping
still bound and unbound are we
those weeping and butchering?
Those laughing and butchering?
how they all go
and there is already one who emerged and encroached the city of the dead
is that where we are headed?
while I yearn to be dug out of the graves
how
long will there be nothing
but life racing backwards
mask-face and my own face
if I were a man imprisoned as a woman
if I were a prayer in terse phrases
if the mountains of Jerusalem were in the deserts of Beer-Sheva
many a desert have I walked
without reaching Mount Moriah
now I feel in my homeland
for suddenly I see how fickle is this land, how disconcerting its tremor
and among my brothers I roam
some going from Iraq to America
some from Lebanon to Nicosia

some from Israel to Palestine
some from Israel to Israel to Israel to Israel
confronting absence for Israel is voided from Israel
you who wanted to be free in your land
pack your things for exile
there is no free man who has not been cast out
am I not a girl
am I not a woman
cast out from man
with neither mother nor father
am I not a person
dispossessed of words
ousted but not in exile
yet in my own land my people
buried not in the desert
but become my coffin in redundancy
exiled not in distance
but in this dust
conquering blood and tears
and choking
a man soars and soars
if with weeping or Vodka
I would not know
will it always be this way in the East
either spirit or soil
in the meantime I prefer to inhabit the word
another home does not yet exist
if it ever did
within my Hebrewness my blindness my Arabesqueness
a music merely being played
my lips move
but my voice unheard
adults cursed and loved in this language
from which I'd been banished from any redemption
"Hebrew speak Hebrew"
while the East still howls

Translated from the Hebrew by Aubrey L. Glazer © 2001, 2012

שקיעה

בחדרים אולי תבוא חשכה כחלות דבש
תבוא חשכה כפח תבוא חשכה כיריעת פלסטיק אטומה
חשכה תפעפע בתוך הנורות ותדלק ארסית ורעילה או
מתוקה ושכרונית בטעם המדיק של מי התהום של היום
תאיר אלפי פניה לכל איש בכלובו
הוא גן עדן והוא גיהנום השמור לנו יום יום מלאך או
משורר שרק עושה את מה שמטל עליו
את מה שממילא יקרה גם בלעדיו. אבל העבודה היא חיו.
והוא עובד. וגם היום משהעריב היום וגם היום
כבכל יום לבש את כפפותיו שלא תתאדמנה ידיו ועור
שמים זהוב פשט אותו בדיוקנות ובאכזריות
והבשר התכל הנחשף קרע אותו והורד הרדומעון
לא נצבר לתוך צפרניו מסבות מובנות בעוד הוא שוה
עוד מעט יודיעו בחדשות שהערב יורד

Nightfall

Perhaps darkness shall fall in the rooms like honeycombs darkness
will come like tin like an opaque sheet of plastic seeping through bulbs
aglow venomous poisonous or sweet and delirious
precise like the taste of waters of the day's abyss bright upon its thousand faces
 for all in their cages
Eden and hell held in daily reserve for us an angel or poet who only
does what he must what will in any way
happen without him. Still the work is his life.
And he works. Each day as dusk falls and today he put on his gloves
so as not to redden his hands and skin of the golden skies stripped him carefully cruelly
and azure flesh exposed tore him soft cloudy pink
ungathered 'neath his nails for obvious reasons while he was plundering
soon they'll announce on the news that night is falling

Translated by Peter Cole

(Revised Peter Cole Translation by Aubrey Glazer © 2012)

יא.

הַמִּדְבָּר אֶל הַנֶּעְדָּר
כַּמָּה שִׁיחַתוֹ עֲמָקָה
הוּא שֶׁר לִמְעַנּוֹ שֶׁל זֶה
אֲשֶׁר אֵינוֹ יוֹדֵעַ כָּלֵל שֶׁהוּא קִיָּם
הוּא מִתְגַּלֶּה בְּמַעֲרָמָיו
לִפְנֵי זֶה שְׁאֵינוֹ מִבֵּית
כַּמָּה מְקַסָּמִים הַשּׁוֹמְעִים מִמוֹזִיקָה
זוֹ הָאֱלֹהִית
וְאֵינָם יוֹדְעִים שֶׁלֹּא לֵאזֹנָם נוֹעֲדָה וְאֵינָם
תּוֹפְסִים שְׁאֵין זֶה כִּי אִם הִדָּה
הַמִּדְבָּר הַנֶּהְדָּר
הוּא מוֹלִידָם
וּפְיוֹ בְּעַפְרָר
נִפְשׁוֹ זוֹלָגָת פְּנִימָה בְּגִסְיֹסָתָהּ
הוּא מְבַרֵךְ עַל הַשְּׁחִיטָה
כּוֹבֵשׁ אֶת הַשְּׁתִיתָהּ
הָאוֹהֵב הַתְּמִידִי
לְעוֹלָם אֵינוֹ נֶאֱהָב
בְּחִלּוֹמוֹ הוּא נִפְקָד
וּבִפְקָחוֹ עֵינָיו
אֵין בָּא אֵלָיו
הַמִּדְבָּר בְּנֶעְדָּר
טִבְעוֹ הַשּׁוֹם דָּבָר
הוּא יוֹשֵׁב לְבִדּוֹ בְּאַפְלָה וְשֶׁר
יִכְשֶׁהֱחָשֵׁד זֶה
אֵינוֹ נֶחֱפָז

XI.

The one who speaks to the void
how deep his conversation
singing for the sake of that one
unaware that he exists
exposing in his nakedness
to that one who looks not
how entranced by this divine music
are the listeners
unaware it was unintended for their ears yet not
grasping merely its echo
the one who speaks magnificently
who births them
mouth in the dust
soul trickling inward expiring
blessing over the slaughter
restraining the flow
the ever lover
never loved
remembered in his dream
with eyes opening
no one comes
one who speaks of the void
essence of no-thingness
sitting alone in the gloom singing
as the darkness is stirring
he is not rushed

© Translation: 2005, Harvey Bock
(Revised Harvey Bock Translation © 2005 by Aubrey Glazer © 2012)

יח.

כְּשֶׁאָבּוּא מִן הַבָּכָאִים
הַמְרַחֲמֵת הַמֵּתָה
וּבְחַיִּים נַעֲדָרֶת
כְּשֶׁאָבּוּא כְּשֶׁיָּדוּ תְּנִידָנִי
בְּשַׁעַת לִילָה פֶּשֶׁט כְּלִיל אוֹרְתּוֹ
וְיִרְקוֹת הָעֵץ מֵתוֹכּוֹ הַזֶּדֶכָּה בּוֹ
גְלוּם בֵּין כְּנָפָיו צִיפּוֹר כֹּה שְׁחוֹר
הַצֶּרְצָרִים נִשְׁמָעִים הָאוֹטוֹבּוֹסִים חֲדָלִים
אוֹתוֹ רָגַע פְּתַחְתִּי אֶת הַקִּירוֹת
וְנִשְׁבּוּ שְׁמַיִם אֶל תּוֹךְ חֲדָרִים
אֲנִי קוֹרֵאת אֵלַיְךָ עֶכְשָׁו שְׁתַּעֲנֵנִי
לְמִרוֹת שְׁבִבָּקָרִים אֶלְמָת תִּפְלָתִי
לְמִרוֹת בְּאֵרוֹנִי הָעֵשׂ
לְמִרוֹת מְלֶאֱתִי שִׁיחָה חֲלוּדָה
כִּי נִפְלָתִי כִּי תְּנִידָנִי כִּי אֶקוּם
כִּי אֲנִי אוֹיְבָתִי לִי
כְּשֶׁאָבּוּא מִן הַבָּכָאִים
אָבּוּא בְּשִׁמְחַת עוֹלָם
הַמְרַחֲמֵת הַמֵּתָה וְעוֹד בְּחַיִּים חִיָּתָה
אֶתְנוּצֵץ מִן הַדְּמָעוֹת
וְאֶבְקַע לֹא אֶתְהַה עוֹד שְׁיוּמִי כֹה
פֶּהָה הָרִי רְחוּקָה אֲנִי מִלֵּהֲבַחִין
בֵּין כָּל סוּגֵי הַחֲשֵׁכָה הִיקָרָה
הָרִי עוֹד לֹא הִבְנִיתִי כְּלוּם בְּעִנְיָנוּ שֶׁל הַלֵּילָה הַמוֹאֵר
אוֹדֵךְ אֲזַעַל הַמִּקּוֹר הַכֶּתֶם
יוֹלֵד הַשֶּׁמֶשׁ בְּשִׁירוֹ

XVIII.

When I come forth from the Weeping Place
the pitied the deceased
and in life voided
when I come as his hand shakes me
at night he withdraws his light entirely
so that from within him was the tree's verdure purified
a bird so black concealed between his wings
the crickets can be heard, the buses motoring off
that very moment I opened the walls
and the heavens blew into rooms
I call you to answer me now
despite in the mornings, my prayers muting
despite in my closet, the moth
despite my fullness with rusted talk
for I fell as you shake me, for I rise
as I was my own enemy
When I come forth from the Weeping Place
I'll come bliss everlasting
the pitied the deceased, yet alive her life
I'll sparkle within the tears
and I'll break through, not wondering yet that my day is so
dark for I'm far from discerning
all the precious kinds of darkness
still I understand nothing of the illuminated night
I give thanks to you then for the orange beak
birth-giver of the sun in its song

© Translation: 2005, Harvey Bock

(Revised Harvey Bock Translation © 2005 by Aubrey Glazer © 2012)

כג.

כְּמוֹ הַקָּרֶע רְקִיעִים מְרַקֵּעַם
עַתָּה אַחוּזִים זֶה בְּזֶה בִּינִיקֶת אֲוִירָם
כְּמוֹ תְּלִישְׁתָּם בְּעֶצֶם זְמַן כְּאַחַד
כְּוָנוֹ לֹמֵר שִׁירָם
כְּמוֹ צְנִיחָתָם
לְהִיּוֹת מִים בּוֹכִים
כְּמוֹ רָגַע בְּרִיאָה מִתְרַגֵּשׁ
וּבָא
בָּרַח בָּרַח לָךְ בְּרִיחָה שְׂאִין כְּדִגְמָתָהּ
הַתְּנַשֵּׂא לְרַקִּיעֶיךָ וְלָךְ
הַתְּעַלֶּה לְאוֹר הַמַּבְהִיק
וְקַח עִמָּךְ אֶת הַמִּים הַצּוֹחֲקִים
יְדַעְתִּי כָּל תּוֹכֵל
הַמְּפָרֵק הַמַּבְדִּיל הַמְּסַדֵּר
הַבוֹרָא בְּמֵאמְרוֹתָיו
קָרַע רְקִיעֶיךָ אֶכְזָר
עוֹד אֶרְצָה לְהִיּוֹת מוֹשֵׁר
וְאִין בִּי קוֹל לְחִישָׁה
בְּאוֹר רַפּוּתוֹ חוֹפֶנֶת
הַגּוֹחֵן לְטָבֵל
בְּתוֹךְ יִרְקוּתִי הַנִּכְסָפֶת
גַּם אִם שָׁבַע תִּגְרַד
וְהַטְּפוֹת הַזְּכוּת שֶׁל הַגֶּשֶׁם חֲגוּת
בְּנִייעָתֶן כְּמַחְטִים דְּקוֹת מַפּוֹת
עַל פְּנֵי מִים מְהַלְכוֹת
לֹא תִשְׁעֶר
שֶׁהֲנִי רְקִיעַ נּוֹפֵל
שֶׁתּוֹכִי אוֹר אֶבֶל
אֵיךְ כְּשֶׁצֹּנָה וּבָרָא
אֵיךְ כְּשֶׁאֲנִי וּבָרַח
אֵיךְ הַבְּדִילֵנִי מֵעַמּוֹ בְּעֶצֶם עֲצֻמוּתִי בּוֹ

XXIII.

Like the tearing of firmaments from their firmament
while intertwined, sucking their air
like their plucking in time as one
intended to recite their song
like their descent
to be weeping waters
Like a stirring moment of creation
approaching
flee flee anunparalleled flight
arise to your firmaments and go
ascend to the gleaming light
and take with you the laughing waters
I knew you could do anything
dismantler,separator, arranger
creator with utterances
tear your firmaments cruel one
still I want to be sung
and within me there is no whispering sound
its gentleness covers with light
the one who stoops to immerse
in my desired verdure
even if it falls seven-fold
and the rain's pure drops circling
with their touch like fine needles striking
walking on waters
you won't imagine
me as falling firmament
that inside me is a mourning light
how as he commanded and created
how as he willed and fled
how he separated me from within him of my essence therein

© Translation: 2005, Harvey Bock
(Revised Harvey Bock Translation © 2005 by Aubrey Glazer © 2012)

כד.

קוֹלְמוֹס הַגּוֹף הָעֶצוּר
אֶפְלוּ דְמָעָה אַחַת לֹא טָפַטַּף
יָם שְׁלֵם בָּלַע וְדָגָיו
שׁוֹאֲגִים וְלֹא נִכְר בּוֹ
מִה שֶׁבִקְרָבוֹ הִתְחַבְּטָה
אִם נֶפֶשׁ הִיא מֶלֶךְ
לֹא נוֹדַע
שֶׁהַעֶקֶר הוּא מֵהוּתָהּ הָעֶצוּבָה
חִיָּה בְּחִצָּיָה וּמֵתָה בְּאַחֲרֵת
וְלֹא נִכְר בּוֹ חֶפְצוֹ
אֶת עֲצָמוֹ לְהַשִּׁיר
אֶת שְׁמוֹ לְהַשִּׁיג
שֵׁם שִׁיזַעֵק
מִלֵּא עוֹלָם מֵתוֹךְ הָאֵזֶק

וְאִם תֹּאמַר
אֵין דָּבָר עַל הַמִּדְבָּר
וְאִם תֹּאמַר
יֵשׁ זָכָר בְּרִיאָה בְּקִיּוֹם
וְנִפְלְאָה הִיא שְׁפַת הַסִּימָנִים

וּבְכֹן אֲנִי אָדָם
וְהַעֲפָר מִגִּמְגָּם
יֵשׁ הוּא מֵתַפְלֵל עֲשֵׂה
עֲשֵׂה לְמַעַן הַיָּם הַגָּדוֹל
הַשּׁוֹתֵת עָמוּס
אָנוּס
בְּתוֹךְ
הַקּוֹלְמוֹס

XXIV.

The quill of the body, trapped
not a single tear, dripped
it swallowed an entire sea along with its fish
roaring and the unseen tossed within it
whether soul or word
not noted
that its depressed essence was the key
half alive, half dead
his desire unseen
to shed himself
in attaining his name
a name to be shouted
worldwide from within the manacle

And if you say
no word about the desert
and if you say
there's a trace of creation in existence
and the language of signs is wondrous

So am I human
as the dust stutters
sometimes it prays— act
for the sake of the great sea— act
flowing burdened
coerced
inside the
quill

© Translation: 2005, Harvey Bock
(Revised Harvey Bock Translation © 2005 by Aubrey Glazer © 2012)

מקום שמש

מְקוֹם שֶׁמֶשׁ זָבַח מְאוֹרָיו וַיִּבְעַר
מְקוֹם זָנַח קֶרְנָיו וַיִּדָּ סָלַע רֹאשׁוֹ רִדָּ
מְקוֹם הַוִּתְּנוֹר מְקוֹם הַכְּמִיקָה
מְקוֹם פְּשׁוּט מְקוֹם נוֹאֵשׁ
מְקוֹם לְבִי שְׂאֵף זָרַח

Sun-space

A space that sun sacrificed its light & 'twas blazing
a space that abandoned its horn-light, & 'twas beating stone, tender-head
a space of complacence, a space of yearning
a simple space, a frantic space
a space my heart inhaled shone

© Translation by Aubrey Glazer © 2005, 2012

הב

לִילָה יוֹרֵד עַל רֹאשׁ הַהָרִים הַכְּחָלִים
הַבְּרוּכִים בְּאוֹר שְׁבֹם נְטוּעַ וּבֶם נֶעְלָם
וְעוֹד מַעֲט בְּכָל זְרוּעַ
עַד הִיקִיצָה שְׁאֵז חֲלָתִי מִלְּפָנֶיךָ וְאַבוֹשׁ
כִּי לֹא מְלַבֶּשֶׁת אֲנִי
וּבְכִי הִזָּה וּבְחֲרָדָה הִזָּאת הִיִּיתִי בֵּין הַצּוֹרְחִים
הֵב בִּי יָמִים הֵב אוֹרָה הֵב מִתְּנִית נֶשְׁמָה
וְאַבִּיתִי שֶׁתִּשְׁמַע אוֹתִי מִתּוֹךְ גִּכָּר הַלֵּילָה
וְלֹא שְׁמַעְתִּיךָ וְאַיִקָּךְ
עָלִי בְּמִסְעָה הִזָּה לְהוֹסִיף וּלְהַתְּבַדּוֹת כְּדִי לְהַטִּיב לְהַגִּיעַ אֶמֶתְךָ
וּבְחֻלָּף הַזְּמַנִּים הָאֶפְשָׁרִיִּים אֲנִי מִפְקִירָה אֶת צַעֲקוֹתִי
וּבְהִרְקַת בְּכִי מִדִּי לִילָה לְתוֹךְ אֲרָגָזִים נְעוּלִים
אֲנִי שׁוֹמַעַת כְּשֶׁהִירָח זוֹרֵחַ
וְנֵר הַלֵּילָה פּוֹרֵחַ אֶת הַכְּלָבִים מְקוּיִם מִתְּאוּיִם
וְאֶת זַעֲקָתָם הַצִּמְאָה
הֵב

(Let me) have

Night falls upon azure mountaintops
blessed with light, implanted and concealed within them
soon inseminated in all
'till waking when I feared you, ashamed
as I'm undressed
in this weeping and trembling am I, among those screaming
(Let me) have days, have light, have the gift of soul
yearning you'd hear me inside this odd evening
yet I awoke not hearing you
this journey must add and disprove to improve in reaching your truth
in the passage of possible times I abandon my screams
every eve emptying my cries into locked boxes
as the moon shines I hear
the eve's candle arousing the hoping, yearning dogs
yet their dehydrated howls
(Let me) have

© Translation by Aubrey Glazer © 2003, 2012

נהר הזהב העז

נהר הזהב העז נרעד נחפז
בלוע עב שחור במרחב עלטה מתפשטת נתפס פס הפז
מפרפר האור היקר
נפרם קיו המופז
של היצור הנרקם
נקפד פתילו הבוער עבים עבים ואין גשם
במשך הקרע אוהזים ובוכים יגיעי נשם
את היקר מפל בם טמנת והם אבדוהו
שוכני חמר בנפל היום הנפלא בפי שחק
שחקו עמומים תוהים ולעו בהאבד קום תעו אף געו
והעלטה היה נהיתה היה נהיתה גוברת סוחרת אופפת
עבי שחקים גועים ובכים תמרורים שחורים שחורים ואדמים
פתם פז דק מן הדק תם וגוע
אבד אבד היום האחד
פקע האור החי

The golden molten stream

The golden molten stream trembled, scurrying away
engulfing a black cloud in the dark expanse, sowing a line of aurum
the precious luminescence fluttering
while the molten aurum line
of a wrought creature working loose
its burning wick curtailed clouds, clouds with no rain
grasping, weeping, panting in the tatter
you concealed the most precious of all in them, yet they lost it
as the wondrous day aborts into heaven's mouth
earthly dwellers laughed, astonished, gulping in losing their edge, tottered
even wandered
while that darkness coming into being, overcoming, spinning, encircling
blackening black, reddening clouds bellowing their bitter weeping
finest of the fine aurum speckle, pristine, perished
that one day surely lost as
the living light contracted

© Translation by Aubrey Glazer © 2003, 2012

א.

קרע שמש וְהִיא אֲדָמָה

בְּתוֹךְ דְּמַעוֹת רַבּוֹת בְּזִיזְתָּהּ
עֲשֹׂאוּהָ כְּכַבְרָה

הַשָּׁמַיִם לֹחַ שְׁחֹר
וּמִי־שָׁהוּ רוֹשֵׁם
צְפוּיָה לָךְ הַתְּחִלָּה נִפְלְאַה

מַחֲקֵי שָׁמַיִם טְהוֹרִים פְּנִיד דְּבָר
בָּם לֹא רְשׁוּם עַד
כְּדִי כָּךְ נִקְיִים לֹא קִינָה
לֹא אֶהְבָּה

יוֹם יוֹם מִתְאַוָּה קְבוּרָתָהּ

בְּרִגְשָׁתְךָ פְּקָעָה

דְּגִיָּה בְּמַעֲמָקֶיךָ נוֹשֵׁר זְהָבָם
קֹרַע קֹרַע לְבָבְךָ בּוֹלְעָם

זוֹ בִּזְתֵּי הַיָּם

I.

Crack the sun & she's reddening

Plundered in her many tears
punctured as a sieve

Black board sky
as someone inscribes
your wondrous start foreseen

Efface pure heavens, your face a word
in them, not inscribed till
the point of clarity neither dirge
nor love

Day by day desiring her setting, burial in the sea

In your passions split

Her fish into his depths, peeling their gold
cra-cra-crack your heart swallowing them

This is the sea's plunder

Translation by Aubrey Glazer © 2001-2003, 2012

ט.

הלוחש במכוניות
המרעיד פנסים בקדה והודיות
ומשפיל את גבהם הקשה בהתנשאות
בשעת חשך משלם
בעצמו של הדרכים הבינעירוניות
העובר בעשבים הירקים והשוטים
המתאנה מתוך יונים
שמןות והומיות
השומר את הירח הכתם
לרגע מפלא של תם
ובאים פרשנים ומנסים לבאר
אם ממנו אורו או לא משלו
הנושם בלילות הריקים
גאות כנפי מלאכים
הנאנח בסביבונים החלולים
הנושך ביד הנוקשת בדת
המצוי הנצחי
המצוי בין החרכים
של החולף ומרה חריכתו
המדפדף בעתונים המתעלעלים מעצמם ברחובות
המחטט בפחי אשפה מתפקעים
המכוון את האושה הנוסעת על פני הכביש
כמו קודחת במחי
את כניסתה למגרשי החניה
המפנה אונים וקונכיות כאחת להקשיב
אל גלישתה
המטפסף דמעות מנייות ומדיקות
אל תוך הים הגדול

פתח לנו שער

כי-פנה יום

IX.

The one whispering in cars
quivering lamps into curtsey & thank you's
& degrading their heights in their haughtiness
in the hour of utter darkness
in their intensifying inter-city thoroughfares
The one crossing over green grass & sailing
craving doves
plump& cooing
guarding a wondrous integrity
& then commentators come to try and explain
whether or not the luminescence is *sui generis*
The one breathing by the empty curtains
the haughtiness of angels' wings
sighing in the hollows of spinning tops
biting the hand that knocks at the door
the available & everlasting
The one peeping between the slits
his fleeting & bitter slits scorching
leafing through the newspapers abusing themselves in the streets
scouring in splitting trash cans
directing the rustle that moves along the road
like that boring in my mind
its entry into the parking lot
The one turning, ears & shells as one, to listen
to her overflow
dripping precise subscribed tears
into the great sea

Open a gate for us
for the day has descended

Translation by Aubrey Glazer © 2001-2003, 2012

מֶלֶךְ אֲסוּר יִפְיֹד
מֶלֶךְ אֲבָרִים אֲבָרִים
מֶלֶךְ נִכְבֵּל
מֶלֶךְ לֹא אַחֲרִיד בְּכִי
מֶלֶךְ מוֹשְׁכֵי מֶלֶךְ נְרוּצָה
אֵיכָה מִתּוֹכִי בָּא
אֵיכָה נִחָבָא
אִמֵּר לֵךְ דְּבָר
לֹא יִדְעָתִי דְּבָר
וְכָל שְׂדֵדָתִי בָּאִין
כִּי כָל זֶה הָיָה לִפְנֵי שְׁעִין רְאִיתִיד
בָּעִין
מֶלֶךְ אֵיכָה מֶלֶךְ הִנֵּה
וְחֻשָּׁף מַה לֵּךְ יוֹצֵר וְאַהֲבָה מַה לֵּךְ בּוֹצֵר
הַתֵּר הַתֵּר
אַתָּה מִיִּסֹּר

XV.

Majesty manacled in Your beauty
King limbs upon limbs
King fettered
Majesty my tears are not for You
Majesty draws me, King shall we follow
from where within me are you coming
where are you hidden
a word shall I say to you
a word I knew not
& all I knew as no-thing
for this was all before any eye could see you
in the eye
Majesty O where, King here
& what's darkness to you, O Illuminator, & what's love to you, O Reaper
unbindunbind
tormenting you

Translation by Aubrey Glazer © 2001-2003, 2012

Translator's note

The translation of poetry may perhaps be compared to the alchemist's attempt to transmute elements. Both are involved in an artform trying to create a new substance in defiance of an hermetic and unique logic holding together the original; the translator, however, is faced with an additional hurdle – for not only must the translated piece appear as autonomous in its own right, it must, at the same time, remain faithful to its origins. Naturally, his task is impossible, and it is being aware of this impossibility which drives the translator forward in his mission. This awareness has also led to the following important note to the reader.

As with almost all the poems of Professor Haviva Pedaya, the plaintive content is linked, at a deeper level, to the plaint of the Hebrew language itself – a language crying out as a result of its enforced occupation. To engage fully with the present poem, one must, therefore, be aware of the parallel being made between the imposition of modern Zionist ideals subjugating a land and a people [the Palestinians] and its enforced manipulation of the sacred language associated with this land. The following words within the Hebrew poem demonstrate this parallel oppression and are referred to here in order to allow for a fuller engagement with the English translation.

Dahpur is a modern-day Hebrew word for “bulldozer,” and has been translated as “digger”. It is a hybrid, artificially formed from the words *lidhof*, meaning “to thrust”, and *lahpur*, meaning “to dig”. In Hebrew, there also exists the transliterated word “bulldozer”, and the poem oscillates between “digger” and “bulldozer” with dramatic and ironic effect.

Rachel Corrie was crushed to death during the week of the Jewish holiday of “Purim” which celebrates the Scroll of Esther from the Bible. Esther saved the Jews from certain destruction, after the *Pur*, a biblical word meaning “lot”, was cast for them to be destroyed. The poem employs a play on words between this *pur* meaning “lot” and the *pur* present in the modern-day *dahpur*, thus revealing the imprisonment of sacred (biblical) words under the aegis of the conquering spirit. Unfortunately, it has not been possible to include this play on words in the English translation.

Another word that is necessary to mention is *cuf*. Meaning spoon, it appears in the bible in reference to the sacrificial offering in the temple of Jerusalem, where fragrant incense was carried in golden spoons onto the altar. It also has the meaning “palm”, and appears in the bible in the context of the high priest anointing his palm with oils to purify himself before the Lord. Its use as “palm” in the poem, at one point alludes to the exiled Jew in the East (who ate his rice not with a spoon but from out of his cupped palm). Like so many other words, however, *cuf* has also been sequestered for utilitarian purposes, and it is employed in modern Hebrew to describe the front of a bulldozer. Thus, *Cuf hadahpur* has been translated in the poem as “palm of the bulldozer”, thereby revealing the enforced subjugation of this biblical word within the context of the aggressor.

In light of the above, one can understand why the traumatized land wishes to “spew out” this corrupted idiom and to return to a time, 2000 years ago, before the exile of the Jews by the Romans from the Land of Israel, and before the spirit of modern-day Zionism came into being. In searching through its memory, the land comes across the biblical expression *cuf hakelah* (Samuel 1, 25 verse 29) translated here as “the palm of a sling.” The land has returned to a time which is other, a time when the pious David (the poet of psalms) was alive and so too was the sanctity of the Hebrew language.

In this poem, therefore, one can feel that on the symbolic level, Rachel's brutal death instigates a reaction, a movement, whereby the land, in soaking up her blood, is transformed by it. The resulting awareness of its present sickness causes the land to try to spew out the effects of this modern-day oppressor and so cure itself. But the only recourse available under the circumstances is to take refuge in a past of uncontaminated presence– an act emphasizing the absence of a future under the destructive force of the present.

Howard (Tzvi) Cohen.